

УДК 94 (438)

Єгор Браїлян

МІСЦЕВА КОЛОНІАЛЬНА АДМІНІСТРАЦІЯ В БРИТАНСЬКІЙ ВЕСТ-ІНДІЇ (XVII – ПЕРША ТРЕТИНА XIX СТ.)

У статті проаналізовано становлення та розвиток місцевої колоніальної адміністрації в Британській Вест-Індії. Розглянуто особливості органів влади в окремих колоніях. Висвітлено повноваження органів виконавчої та законодавчої влади.

Ключові слова: британський колоніалізм, Карибський басейн, Асамблея, місцева адміністрація.

Серед європейських колоніальних імперій найбільшою була Британська імперія. Вона пройшла довгий шлях становлення та розвитку, досягнувши zenіту в XIX ст. Британська імперія мала суттєвий вплив на еволюцію значної кількості країн світу. Не винятком були і території острівних країн Карибського басейну. Колонії, засновані в XVII ст., давали значні прибутки британській короні. У системі Британської імперії вест-індійським колоніям належало чільне місце. Важливу роль вони відіграли в становленні та розвитку капіталістичного виробництва в Англії. Розташовані на шляху з Європи до Америки та з Південної Америки в Північну, багаті своїми природними умовами, ці колонії поєднували в собі комерційну та стратегічну цінність. Науковці до нашого часу присвячують свої роботи феномену Британської імперії. Досліджуючи цю тему, слід звернути особливу увагу на взаємодію центральної та місцевої колоніальної адміністрації.

Розвиток історичної науки призвів до важливих зрушень у вивченні проблем колоніальної політики європейських держав, зокрема, Великої Британії. Відхід від класового марксистського розуміння колоніалізму як системи експлуатаційних відносин індустріально розвинених країн з іншими країнами світу, дозволяє переглянути наслідки колоніалізму та його вплив на периферійні території світового простору.

Окреслені проблеми мають не лише наукове, але й суспільне значення. Важливо без упередження підходити до вивчення означених питань, звільнитися від кон'юктурного та емоційного впливу, об'єктивно розглядати як негативні, так і позитивні наслідки британської колоніальної політики.

У цій статті робиться спроба проаналізувати типологію та динаміку становлення місцевої колоніальної адміністрації, органів виконавчої та законодавчої влади на територіях британських володінь в Карибському басейні.

Характеризуючи науковий доробок з досліджуваної теми, слід відзначити студії російських та британських дослідників [1; 5; 13; 16]. Науковці простежили еволюцію британської центральної та місцевої колоніальної адміністрації. Окрім цього, останнім часом з'явилися праці узагальнюючого, концептуального характеру з історії Карибського басейну.

Українська історіографія проблеми представлена працею В. Кириченка, фахівця з історії країн Латинської Америки [10]. У ньому, на основі здобутків сучасної вітчизняної та зарубіжної історіографії проаналізовано тенденції суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку колоній в Латинській Америці, розглянуто основні методи й етапи європейського колоніалізму. У зв'язку із відсутністю комплексного дослідження з проблеми генези та еволюції місцевої колоніальної влади в Британській Вест-Індії, слід проаналізувати це питання на основі досягнень сучасної історіографії.

Велика Британія, колонізувавши території в Карибському басейні створила систему управління ними. Загальною назвою для центральної колоніальної адміністрації була т. зв. Стара Представницька Система. Розглядаючи наступну політичну систему, слід враховувати принципи англійської політичної культури. Однією з цих рис була певна автономія

Асамблей від метрополії [1, р. 18]. Надалі Велика Британія змінить компетенції та права цих законодавчих органів і зведе ці привілеї нанівець.

Розглянемо особливості Старої Представницької Системи в різних колоніях Карибського басейну. Всі території були поділені на окремі групи: Ямайка, Британські Підвітряні Острови (Антигуа і Барбуда, Сент-Кітс і Невіс, Домініка, Монтсеррат, Ангілья), Британські Навітряні Острови (Барбадос, Сент-Люсія, Сент-Вінсент і Гренадіни, Гренада), Тринідад і Тобаго, Багамські острови, Бермудські острови. Розпочнемо з Ямайки, як головної колонії англійців у регіоні. Зазначимо, що у британському колоніальному управлінні у XVII–XVIII ст. губернатор мав значні повноваження [2, р. 5]. Взаємозв'язки політики та адміністрації сприяли динамічному поширенню британської імперської системи управління по всьому світу. Це відобразилось і на становленні центральної та місцевої влади британських володінь у Карибському басейні.

Головні засади функціонування публічної влади на Ямайці були закладені відразу ж після завоювання цього острова. З 11 травня 1655 р., від часу захоплення – до початку Реставрації Стюартів, Ямайка перебувала під військовою юрисдикцією [3, р. 298]. У цей час набуло поширення дарування певних посад з метрополії. Метод призначення, розпочатий О. Кромвелем був продовжений Чарльзом II після 1660 р. Створення цивільної адміністрації, поряд з військовою супроводжувалося призначенням офісів Секретаря, Маршала, Головного Генерала Земель. У лютому 1661 р. губернатор Доулі був проінструктований, щоб створити Раду з 12 осіб. Його наступнику, лорду Віндзору у 1661 р. теж порадили скликати асамблею, щоб створювати закони. Наступний губернатор Ямайки, Томас Модіфорд створював Генеральні Асамблеї час від часу. У 1663 р. Будинок Асамблеї Ямайки почав функціонувати. Інавгураційні збори Асамблеї Ямайки відбулися 20 січня 1664 р. У цей час приймалися перші закони, схвалені губернаторами. За цієї сесії було затверджено також 5 законів, які регулювали збір податків. Стара представницька система остаточно утвердилася лише через 20 років. У цей час, у другій половині XVII ст. засновується решта колоніальних місцевих офісів: Верховний суд діяв з 1672 р., посада Морського офіцера – з 1681 р., Атторні Генерала – з 1693 р. Асамблея регулярно не збиралася, постійними були суперечки між нею та Радою. Зафіксовано навіть випадок вбивства представника Асамблеї радником. Відбувалися диспути з приводу королівських вето та інших питань виконавчих привілеїв та компетенцій. У 1678 р. з Лондону були відіслані закони з безапеляційним наказом, що Асамблея мала прийняти їх без поправок; серед них був і білль щодо річних податків. Це була не лише спроба побороти на Ямайці, створену англійцями виконавчу владу, але й змінити цілу систему уряду за допомогою скорочення компетентності Асамблеї. Багато з представників ранніх Вест-Індійських Асамблей мали досвід парламентської боротьби у Палаті Громад [4, р. 112]. У 1678 р. імперський уряд у Лондоні спробував зменшити політичний вплив Асамблеї Ямайки. У цей час вже було регламентовано порядок прийняття рішень в Асамблеї та їх співвідношення з королівськими документами з Лондону. У 1728 р. було прийнято закон про щорічний збір податків на суму 8 тис. ф. ст.

Ямайка мала найбільш розгалужену систему локального уряду серед Британської Вест-Індії. Столиця Кінгстон обирала мера та Міську Раду, але найбільш важливі цивільні питання були в компетенції Генеральних Комісарів з Кінгстону.

У зв'язку із Семилітньою війною імперський уряд прагнув зменшити повноваження часів Старої Представницької Системи. Протягом XVIII ст. колонії в Карибському басейні були найбільш важливою частиною Британської імперії після північноамериканських.

Історія Британської Вест-Індії включала в себе і функціонування федеральних урядів, що контролювали відразу декілька островів. Наприклад, це були Британські Підвітряні Острови (Антигуа і Барбуда, Сент-Кітс і Невіс, Домініка, Монтсеррат, Ангілья) та Британські Навітряні Острови (Барбадос, Сент-Люсія, Сент-Вінсент і Гренадіни, Гренада). Ці федерації було створено через незначну кількість населення та прагнення об'єднати зусилля проти суперників Великої Британії в Карибському басейні – Франції, Голландії. Щоправда, на

Барбадосі було створено т. зв. Стару Представницьку Систему, тобто ту модель політичної системи, що була притаманна для всіх британських колоній у вищезазначеному регіоні.

Антигуа і Барбуда були одними з ключових британських островів у Карибському басейні. З 1632 р. вони стали колоніями Англії. Першопочатково більшість робітників на плантаціях були ірландцями, пізніше туди переселилася частина протестантів з сусіднього острова Сент-Кітс. З першої половини XVII ст. на острові Антигуа з'явилися євреї, які рятувалися від інквізиції.

У XVII–XIX ст. Антигуа була одним з головних форпостів Англії в Карибському басейні за винятком періоду 1666–1667 рр., коли острів захопила Франція [5, с. 74]. Тривалі конфлікти між європейськими державами за Вест-Індію призвели до того, що одна їхня частина, включаючи Антигуа і Барбуду, за Бредською угодою 1667 р. відійшла до Англії. Самі острови увійшли в юрисдикцію Британських Підвітряних островів. У Антигуа розміщувався військовий гарнізон, морська база та резиденція губернатора Навітряних та Підвітряних островів.

Тривалим був процес формування Законодавчої асамблеї – дорадчого органу при губернаторі, котрий завершився лише в середині XVIII ст. У XVIII ст. право голосу мали лише представники білого населення. Після відміни в англійських колоніях рабства в 30–40-х рр. XIX ст. право голосу здобули афроамериканці та мулати, однак можливість брати участь у виборах обмежувалась високим майновим цензом, через що фактично голосувати могла лише незначна частина населення [6, р. 352].

Одним з відомих губернаторів Підвітряних островів був Кодрінгтон. До компетенції уряду Підвітряних островів входили Антигуа, Невіс, Монтсеррат і англійська частина Сент-Кітсу. Кожен з цих островів мав свого лейтенант-губернатора, Раду та Асамблею. Генеральну Асамблею було організовано 1674 р. На островах спостерігалася тенденція захищати свої права власними силами на противагу генеральній владі Губернатора. У 1689 р. Невіс відмовився коритися наказам Кодрінгтона транспортувати емігрантів Сент-Кітсу з Невісу до Монтсеррату, де вони мали б шанс на краще життя. У 1696 р. та ж сама Асамблея протестувала проти інструкцій, які їй надав Лейтенант-Губернатор. Згідно них острів втрачав можливість затверджувати закони губернатором, Радою та Асамблеєю. Антигуа також протестувала у 1698 р. проти невідповідної позиції Головного Губернатора, який представляв лише обов'язки приватного губернатора, що отримував високу зарплату.

Кодрінгтон досяг успіхів у боротьбі зі сепаратизмом у його уряді, та навіть рекомендував, аби Підвітряні острови були анексовані Королівством Англія, з представництвом у англійському парламенті.

Становище британського уряду на Ямайці висвітлює документ “Репрезентація до Його Величності від Губернатора, Ради та Асамблеї Ямайки”: “Що Губернаторська Рада та Асамблея є найбільш професійними Урядами Його Величності в Цукрових Колоніях” [7, р. 404]. Із цього фрагменту випливає, що в питаннях політичного та соціально-економічного розвитку колоній уряд довіряв британській колоніальній адміністрації в середині XVIII ст. Документ датовано 1749 р.

У Гренаді уряд складався з Лейтенант-Губернатора, Ради та Палати Асамблеї, розподіл влади був схожий до того, що на Ямайці. Рада складалася з 12 осіб, Асамблея – з 26. Володіння 50 акрами землі та рента будинку в 50 ф. ст. на місяць було виборчим цензом, щоб стати представником Палати Асамблеї. Володіння землею в столиці давало право голосу в Палаті Асамблеї.

У Сент-Вінсенті уряд складався з Губернатора, Ради та Асамблеї. Губернатор був також Канцлером та віце-адміралом. Його обов'язки регулювалися інструкціями Його Величності, особливо за часів правління Джеймса II Стюарта (1685–1688 рр.). 7 жовтня 1763 р. була оприлюднена інструкція Джорджа III, яка запровадила острівну конституцію. Згідно з її положеннями скликалися Генеральні Асамблеї. До їхніх повноважень входило запровадження законів, аналогічних до англійських.

Рада складалася з 12 осіб, 5 чи 6 з них призначалися Комісією Губернатора. До цього органу входили також представники церкви. Асамблея складалася з 19 осіб, троє було з п'яти церковних приходів, двоє з Кінгстона, решта – з Гренадін.

У Барбадосі, згідно з матеріалами, які подає Р. Шомбурк, “уряд острову представлений Губернатором, Радою і Асамблеєю” [8, р. 282]. В адміністративно-територіальному плані Барбадос поділявся на 11 парафіальних зборів платників податків, що склалися з 6 до 16 осіб. Ці збори розподіляли свої кошти на місцеві справи – комунікації, медицину. Вони уособлювали, як і конституції колоній політичні анахронізми. Їхні представники захищали позицію цілковитої незалежності виконавчої влади, адже ці органи виконували частину обов'язків місцевого колоніального уряду, в першу чергу, відповідали за санітарний стан на острові.

Наприкінці XVII – у першій половині XVIII ст. основу суспільно-політичного життя Ямайки, Барбадосу та Підвітряних островів складала боротьба між губернаторами (та іншими королівськими офіційними особами) та Асамблеями [9, р. 237].

Ламаючи вікові економічні та соціальні підвалини, британські колонізатори аж ніяк не прагнули прискорювати процес створення нових класів та суспільних відносин. Навпаки, вони всіляко гальмували промисловий розвиток колоній, засуджуючи їх на довічну роль аграрних придатків капіталістичних метрополій, у царині політичного та соціального устрою знищували лише те, що заважало експлуатації народів колоній [10, с. 93].

Законотворчий процес у колоніях був досить специфічним та мав певні особливості. Багато в чому це було викликано формами та методами адміністративного та колоніального управління колоніями. Закони в кожній колонії традиційно приймалися Губернатором, Асамблеєю, Радою. Пройшовши читання в кожному з вищезазначених керівних органів, закони затверджував Губернатор. Порядок розгляду звичайних законів міг бути довільним, але у випадку податкових чи фінансових законопроектів, вони в першу чергу розглядалися Асамблеєю. Будучи затвердженими в колоніях, ці закони потрапляли до центральної колоніальної адміністрації в Лондоні.

Тринідад напередодні того, як у 1797 р. став англійською колонією населяли 17 тис. осіб, з яких 10 тис. складали раби. У Лондоні вирішували, який тип управління має отримати новостворена колонія [11, с. 6]. Британія могла легко піти традиційним шляхом у Вест-Індії та створити, як на Ямайці та Барбадосі, систему, яка б забезпечила двопалатний законодавчий орган. Нижня палата обиралася, включно з губернатором, який репрезентував монарха, та співпрацював з депутатами.

Однак, у 1797 р., Британія відмовилася від цього рішення з двох причин. Перша, пов'язана з головним питанням рабства і позицією рабського населення на території, керованій Асамблеєю, яка в свою чергу контролювалася білими плантаторами та білими землевласниками. Друга причина полягала в тому, що на острові були міцними позиції іспанців та французів. Хоча репрезентативний принцип самоуправління Тринідадом означав би не лише довіру місцевому законодавчому органу юрисдикції над рабами, але і перевагу небританських елементів в управлінні.

14 грудня 1801 р. британський уряд вирішив, що Тринідад не матиме незалежної конституції як Барбадос чи Ямайка. Натомість, він мав бути колонією Корони, з усіма необхідними можливостями, які зберігалися за британським урядом через губернатора. Головні принципи управління було описано в посланні лорда Ліверпуля першому губернаторові Тринідаду полковникові Томасу Піктону від 27 листопада 1810 р. У ньому говориться: “Обставини острову Тринідад відрізняються від усіх колоній Вест-Індії... Можливість створювати закони Його Величність делегує Губернаторові як Його Представнику, чиї акти, які завжди будуть суб'єктом розгляду... Його Величність віддає перевагу Раді, обраній Губернатором з найбільш поважних жителів острова. Рада має радити і не контролювати” [12, р. 71].

Як бачимо, з перших років колонізації британцями Тринідаду і Тобаго на цих островах спалахнула боротьба за вплив між плантаторами та місцевою колоніальною адміністрацією.

Тринідад з того часу став асоціюватися з Британською імперією як тип колонії, невідомої на той час, в якій британський уряд сподівався створити модель для самоуправління колоніями у Вест-Індії.

У 1831 р. було замінено губернаторську Раду на перший законодавчий орган колонії – Раду уряду. Рада складалася з Губернатора, як Президента і шести офіційних осіб – Головного Судді, Головного Генерала, Головного Скарбника, Захисника Рабів та Колекціонера Звичаїв. Їх обирав Губернатор серед принципових власників колонії. Губернатору було надано остаточне право голосу. Одночасно була заснована Виконавча Рада з дорадчими функціями, до якої входили Губернатор, Колоніальний Секретар, Головний Генерал і Колоніальний Скарбник.

Тринідад був колонією, яку Велика Британія розвивала як модель для самоуправління островами Вест-Індії. Не існувало визначеної моделі його уряду. У перші декілька років після анексії було призначено трьох комісіонерів заступниками губернатора Піктона. Це призвело до боротьби за владу між Піктоном та першим з трьох комісіонерів, Фуллартоном, котра завершилась звинуваченням Піктона в кримінальних злочинах. Справу було надіслано Британським судам, губернатора спочатку засудили, проте згодом виправдали.

У Сент-Люсії, відвойованій у Франції у 1803 р. було запроваджено британську колоніальну адміністрацію. Тип управління взято з Тринідаду і Тобаго. Взагалі, Тринідад, Тобаго та Сент-Вінсент були першими британськими колоніями в Карибському басейні, що цілком підпорядковувалися Короні, тобто міністерству колоній в Лондоні. У 1816 р. на острові було засновано Приватну Раду з 5 осіб, яка виконувала функції уряду.

Як і в інших вест-індських володіннях, уряд Багамських островів було змодельовано за англійським зразком [13, р. 415]. Остаточна форма управління склалася в 1684 р. Існувала Палата Асамблей чи Громад, склад якої складав від 20 до 30 осіб, Рада з 12 осіб, схвалених короною, і губернатор, який водночас і був головнокомандувачем міліції. Останній мав повноваження скликати й розпускати законодавчі установи та накладати вето на їхні постанови. Виборче право мали білі громадяни, старші 21 року, які 12 місяців були під юрисдикцією Уряду, протягом шести місяців вони мали мати домогосподарство та сплачувати податки більше 50 ф. ст. на місяць. Щоб стати депутатом, особа мусила мати 200 акрів культивованої землі, чи власність на суму 2 тис. ф. ст.

Бермудські острови на локальному рівні включали в себе 11 парафіяльних зборів платників податків, 12 представників останніх обиралися щорічно. Міста Гамільтон та Сент Джордж були інкорпоровані до локальної колоніальної адміністрації наприкінці XVIII ст., і кожен з них мав мера, Олдерменів, Загальну Раду.

У першій половині XIX ст. за типом управління вест-індські колонії можна розділити на дві групи. Перша – привілейовані колонії, де поряд з губернатором, носієм королівської прерогативи, були свої виборні органи – асамблеї, права на скликання яких були закріплені в спеціальних королівських хартіях [14, р. 8]. Це були “старі” колонії, набуті до 1815 р.: Ямайка, Барбадос, Сент-Крістофер, Невіс, Антигуа, Монтсеррат, Домініка, Сент-Вінсент, Гренада і Тобаго.

Другий тип управління – “система королівських колоній”. До них належали острови, які відійшли до Великої Британії після завершення війни з наполеонівською Францією в 1815 р.: Сент-Люсія, Тринідад та Голландська Гвіана (Демерара та Бербіс) [15, р. 70]. У колоніях цього типу не було виборних асамблей, вся повнота виконавчої влади зосереджувалася в руках губернатора та виконавчих рад. Останні склалися в основному з чиновників, які призначалися Коронаю: головного секретаря колонії, колоніального скарбника, головного судді, головного прокурора, єпископа чи архієпископа, головнокомандувача. Іноді до виконавчої ради входили представники буржуазії. Ці колонії не мали законодавчих прав та керувалися від імені короля, влада якого тут була необмеженою. Закони, які ухвалювалися Британським Парламентом, були обов’язковими для них та втілювалися у життя колоніальною адміністрацією, яку очолював губернатор [16, р. 471].

Отже, створивши колонії в Карибському басейні, британці заснували там відповідні органи виконавчої та законодавчої влади. Існували різні методи та принципи управління колоніями. Це залежало від декількох факторів. Насамперед, яким чином була створена колонія і в який час. Адміністративно-територіальний поділ, повноваження губернаторів та чиновників стали досить консервативними в таких колоніях, як Ямайка, Барбадос. Інші, наприклад, Тринідад, Тобаго, Сент-Люсія не мали можливості самоуправління у внутрішніх справах. Ще однією особливістю було те, що у більшій частині колоній запроваджувалась однакова система місцевої влади, враховуючи специфічні географічні та соціальні фактори. Основні повноваження місцевої колоніальної адміністрації в британських володіннях Карибського басейну полягали в законотворчій діяльності та вирішенні нагальних місцевих проблем.

Список використаних джерел

1. *Ayearst M.* The British West Indies: The Search for Self-Government // M. Ayearst. – N – Y : New York University Press, 1960. – 258 p. // Internet Archive. – Режим доступу : <http://www.archive.org/details/britishwestindie010627mbp.djvu> 2. *Hall N. A. T.* Public Office and Private Gain: A Note on Administration in Jamaica in the Later Eighteenth Century/ Neville Hall // Caribbean Studies. – 1972. – V. 12. – № 3. – P. 5–20 // JSTOR : home. – Режим доступу : <http://www.jstor.org/3>. 3. *Aspinall A. E.* The British West Indies Their History, Resources and Progress / A. E. Aspinall. – L., 1912. – 435 p. // Internet Archive. – Режим доступу : <http://archive.org/details/britishwestindie00aspiuoft> 4. *Sires R. V.* Government In The British West Indies: An Historical Outline / Ronald Sires // Social and Economic Studies. – 1957. – V. 6. – № 2. – P. 109–132. // JSTOR : home. – Режим доступу : <http://www.jstor.org/5>. 5. *Горов В. В.* Антигуа и Барбуда – история и современность / В. В. Горов // Латинская Америка: научный и общественно-политический журнал / Институт Латинской Америки РАН. – 2012. – № 1. – С. 72–81. 6. *Burns A.* History of the British West-Indies / Alan Burns. – N-Y., 1954. – 821 p. 7. *Pitman F. W.* The Development of the British West Indies 1700–1763 / F. W. Pitman. – L., 1917. – 495 p. // Internet Archive. – Режим доступу : <http://www.archive.org/details/developmentbrit01pitmgoog> 8. *Schomburgk R.* The History of Barbados. / R. Schomburgk. – L., 1848. – 722 p. // Google books. – Режим доступу : http://books.google.com.ua/books/about/The_History_of_Barbados.html?id=1wvT630bvH8C&redir_esc=y 9. *Harlow V. T.* History of Barbados / Vincent Harlow. – N-Y : Oxford University Press, 1969. – 347 p. 10. *Кириченко В. П.* Нова історія країн Азії, Африки та Латинської Америки : навчальний посібник для студ. гум. спец. вищ. навч. закладів / В. П. Кириченко; М-во освіти і науки України. – К.: Либідь, 2002. – 168 с. 11. *Фетисов А. С.* Тринідад и Тобаго. Экономико-географический очерк / А. С. Фетисов. – М.: Наука, 1975. – 78 с. 12. *Williams E.* History of the People of Trinidad and Tobago // Eric Williams. – N-Y : 1962. – 292 p. 13. *Louis W. M.* The Oxford History of the British Empire: V. II: The Eighteenth Century / William Louis. – Oxford, 1998. – 639 p. // Oxford Scholarship Online. – Режим доступу : <http://www.oxfordscholarship.com/view/10.1093/acprof:oso/9780198205630.001.0001/acprof9780198205630?rskey=dhx5jk&result=3&q=The%20Oxford%20History%20of%20the%20British%20Empire> 14. *Documents On British West Indian History, 1807 – 1833.* (Selected Documents from the Public Record Office, London, England, relating to the Colonies of Barbados, British Guiana, Jamaica and Trinidad) [compiled and edited by E. Williams] Trinidad, 1952. – 406 p. // George A Smathers Libraries. – Режим доступу : <http://ufdc.ufl.edu/UF00003588/00001> 15. *Murray D. J.* The West Indies and the Development of Colonial Government, 1801–1834 / D. J. Murray. – Oxford, 1965. – 264 p. 16. *Porter A., Louis W. M.* The Oxford History of the British Empire: Volume III: The Nineteenth Century / Andrew Porter, William Louis. – Oxford, 1999. – 800 p. // Oxford Scholarship Online. – Режим доступу : <http://www.oxfordscholarship.com/view/10.1093/acprof:oso/9780198205654.001.0001/acprof9780198205654?rskey=dhx5jk&result=4&q=The%20Oxford%20History%20of%20the%20British%20Empire>

Егор Брайлян

МЕСТНАЯ КОЛОНИАЛЬНАЯ АДМИНИСТРАЦИЯ В БРИТАНСКОЙ ВЕСТ-ИНДИИ (XVII – ПЕРВАЯ ТРЕТЬ XIX В.)

В статье проанализированы становление и развитие местной колониальной администрации в Британской Вест-Индии. Рассмотрены и охарактеризованы особенности органов власти в отдельных колониях. Освещены полномочия органов исполнительной и законодательной власти.

Ключевые слова: британский колониализм, Карибский бассейн, Ассамблея, местная администрация.

Egor Braylyan

THE LOCAL COLONIAL ADMINISTRATION IN BRITISH WEST INDIES (XVII – THE FIRST HALF OF XIX CENTURY)

This paper analyzes the formation and development of local colonial administration in British West Indies. The features and the authorities in some colonies are considered and described in this article. Deals with the powers of the executive and the legislature.

Key words: British colonialism, Caribbean, Assembly, local administration.